

AUTOR BESTSELLERU NOČNÝ BEŽEC

Patrick
Lee

BOJ O ČAS

Patrick Lee

BOJ O ČAS

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Patrick Lee: Signal,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Minotaur Books,
St. Martin's Press, New York 2015,
preložil Vladislav Gális.

*Toto dielo je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorovej fantázie
alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami,
miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © Patrick Lee 2015
All rights reserved
Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC.
All rights reserved
Translation © Vladislav Gális 2016
Cover Design © Peter Brunovský 2016
Cover Photo © Shutterstock.com/Netfalls – Remy Musser
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2016

ISBN 978-80-220-1951-4

VENUJEM THOMOVI A JUDY SHARPOVCOM.

PRVÁ ČASŤ

Sobota 8. augusta 2015

1

Marnie Calvertová ten zápach zacítila ešte skôr, ako vystúpila z auta. Prieduchy klimatizácie ho nasali zvonku: zmes zhoreného dreva, zoxidovaného železa a roztopeného plastu – možno z linolea alebo podlepenia koberca. Potom zacítila ešte čosi. Tá aróma jej pripomenula posedenia na záhrade a pekné dni v parku. Naplo ju na vrácanie.

Nebude vracat'. Za osem rokov v FBI sa jej to nestalo ani jediný raz. Vypla motor, otvorila dvere a vystúpila do púštnej noci.

Na mieste činu už bolo desať alebo dvanásť vozidiel. Štátna polícia, vozy úradu šerifa z okresu San Bernardino, tri hasičské autá z Palmdale. Väčšina vozidiel stála so zapnutým motorom a s blikajúcimi svetlami, predné reflektory osvecovali hlavný bod: spálenú škupinu karavanu, ktorý osamelo stál vedľa štrkovej cesty uprostred Mojavskej púšte.

Vonku zápach ešte zosilnel. Marnie dopriala žalúdku desať sekúnd oddych; obrátila sa a obzrela si krajinu. V diaľke na západe pod výbežkami pohoria San Gabriel na roviny žiarili svetlá Edwardsovej leteckej základne. Na pozadí vysvieteného oparu, čo visel nad Los Angeles o vyše sto kilometrov ďalej, sa slabo črtalo pohorie. Jediné bližšie osvetlenie patrilo mestu Barstow, matnej žiare na severe. Inak v púšti panovala čierňava, prázdno a horúčava – bol začiatok augusta štyri hodiny ráno.

„Agentka Calvertová?“

Marnie sa obrátila. Z vysvieteného miesta činu k nej mieril zástupca šerifa. Asi päťdesiatnik, mocne stavaný chlap, ktorý sa už

pomaly začínal obaľovať tukom. Na menovke nad odznakom stálo HILLER. Marnie s ním telefonovala.

Zavrela dvere na Forde Crown Victoria a zamierila k nemu. Tó-pánky jej na piesku vřzgalí.

„Ľudia z nášho forenzného sú už na ceste,“ oznámila.

Hiller prikývol a zaviedol ju medzi najbližšie policajné autá. Marnie v ich ostrom svetle prvý raz uvidela celé trosky karavanu. Spustila ruku, ktorou si clonila oči, a zastala na mieste.

Takmer nič z neho nezostalo. Steny a strecha zmizli, dokonca aj väčšia časť podvozku sa prepadla medzi kvádre, na ktorých karavan pôvodne stál. Ako sčerneté rebrá vytřčalo zopár kovových nosníkov, prepojených plytkými strešnými oblúkmi.

Na zemi vedľa jedného hasičského auta ležali štyri vrecia na mŕtvolu. Zatiaľ v nich nič nebolo.

Marnie už celý príbeh poznala. Prvé podrobnosti sa dozvedela vo svojej kancelárii vo federálnej budove v Santa Monice. Zvyšok si vypočula v telefóne v aute cestou sem, vrátane zvukového súboru, ktorý dostala e-mailom: bola to nahrávka telefonátu na linku tiesňového volania, hovoru, ktorý sa z tohto karavanu uskutočnil pred niekoľkými hodinami. Vypočula si ho trikrát, potom otvorila okno na Crown Victorii a vpustila vír púštného vzduchu. Mala dojem, že na niekoľko ďalších minút úplne prestala myslieť.

911, linka tiesňového volania...

Viete si zistiť, odkiaľ volám? Dievčenský hlas. Takmer pošepky.

O čo ide?

Volám z mobilu. Viete zistiť, kde som?

Ste momentálne v ohrození?

Nijaká odpoveď.

Slečna, ste v nebezpečenstve?

Tri ďalšie sekundy ticha.

Potom: *Volám sa Leah Swainová. Som tu s ďalšími tromi...*

Dievča zadychčane, vystrašene zmlklo.

Slečna?

My sme nikomu nevolali! skříklo dievča. Znelo to, akoby ma-

la telefón ďaleko od úst, hlas mieril na niekoho v miestnosti. *My sme nikomu nevolali! Prisahám...*

To bolo všetko. Podľa údajov na počítačovej obrazovke displeja linka onemela po tom slove o druhej hodine štvrtej minúte a dvadsiatej sekunde po polnoci. Na obrazovke boli aj GPS dáta volajúcej: mobil ich odoslal automaticky ako odpoveď na vytočenie linky núdzového volania. Do tridsiatich sekúnd po medzisťahnej diaľnici I-15 na miesto vyrazila hliadka štátnej polície. O päť minút, keď auto malo ešte tri kilometre do cieľa, policajt hlásil, že vidí plamene. Kým tam dorazil, karavan sa zmenil na peklo a po jeho majiteľovi, Haroldovi Heeley Shannonomovi, šesťdesiatdvaročnom belochovi so záznamom o sexuálnych prečinoch, nebolo ani stopy. Zostali len odtlačky pneumatík jeho auta, červeného Fordu Fiesta.

Marnie prešla cez prázdny priestor prašného dvora. Obišla vrak do závetria. Zblízka videla trosky karavanu, ktoré sa zrútili na zem. Premočené zvyšky stien, stropu, strechy a všetkého, čo ochraňovali.

Len jedna vec si zachovala tvar: klieťka s hrubými kovovými tyčami, tvoriaca kocku s rozmermi asi stoosemdesiat krát stoosemdesiat centimetrov. Marnie prešla pár posledných metrov a zastala na hranici, kde kedysi stála stena karavanu. Klieťka bola hneď za ňou, trochu naklonená na hromade ohorených trosiek podlahy, na ktorej kedysi ležala.

Marnie už videla veľmi hnusné miesta činu. Raz našla telo v uzavretom plastovom sude, v ktorom sa dva roky rozkládalo. Kostí ležali na hromádke ako rozhodené nástroje, ponorené v mláke tekutín, ktoré stihli vytiecť, oddeliť sa a usadiť. Potom zase videla nízky suterén, v ktorom tridsaťročná žena musela stráviť víkend a po ňom ju jej únosca zaškrtil a pochoval. Na borovicový trám v rohu nechťom vyryla nápis v nádeji, že ho tam jedného dňa uvidí polícia: *Becca, ľúbim ťa, nech sa stane čokoľvek, keď vyrastieš, buď šťastná.* Marnie s pomocou detskej psychologičky ten odkaz osobne odovzdala. Takéto dni sa väčšinou končili v jej

pivnici vo West Hills. Vzala starú bejzbalovú rukavicu, s ktorou pred dvadsiatimi rokmi hrávala v Malej lige, vyše hodinu sedela v tme a prstami prechádzala po šití a vyhladenej koži. Nevedela, prečo to robí. V takéto večery ju to ani nezaujímalo.

V kovovej kletke boli štyri telá. Sčerneté, len so zvyškami obliečenia. Všetky ležali na holej dlážke v tej istej polohe, v akej zomreli, keď sa pokúšali nadýchnuť posledných hltov vzduchu pri zemi.

Marnie si uvedomila, že vedľa nej stojí Hiller.

„Boli to všetko deti,“ ozval sa potichu. „Podľa veľkosti ani nie dospievajúce.“

Vietor na sekundu zmenil smer. Marnie nestihla vydýchnuť a zachytila arómu, ktorá bola strašidelná, pretože bola známa, dokonca príjemná. Vôňa pečeného mäsa.

Leah Swainová zmizla z detského ihriska v Irvine pred vyše tromi rokmi. Vtedy mala osem. Marnie pracovala na prípade spolu s desiatkou ďalších agentov v Los Angeles a v San Diegu. Rodičia dievčaťa apelovali na únoscu v regionálnych aj celonárodných správach, prosili ho, aby im dcéru vrátil. Mnohé z týchto žiadostí odznali na obrazovke aj v tomto karavane, kde Leah sedela v kletke. Kde posledné tri roky žila. Kde sa jej dnes večer nejako podarilo dostať k mobilu Harolda Shannona. Kde nakoniec zhorela.

„Poznávaciu značku a opis auta sme rozoslali všetkým hliadkam v Kalifornii a v Nevade,“ povedal Hiller. „Aj Shannonovu fotku z vodičáku.“

Marie tú fotografiu mala v mobile. Vyzerala skôr ako záber čerstvo zatknutého. Vycivená tvár, prepadnuté oči, dlhé vlasy a brada ostrá ako drôtenka.

Na okraji Marninho zorného poľa sa zjavili vzdialené svetlá reflektorov. Sledovala, ako sa približujú. Boli od nej vyše päťsto metrov, vozidlo pomaly zdolávalo hrbole na štrkovej ceste. Zrejme jej ľudia z forenzného. Zamierila k svojmu autu a chcela na nich počkať, ale kým tam došla, zistila, že prichádzajúce vo-

zidlo nepatrí FBI. Bol to len prenosový voz stanice ABC7 z Los Angeles.

Oprela sa o Crown Victoriu a pošúchala si oči. Keď ich znovu otvorila, pozorovalo ju zopár policajtov, čo stáli neďaleko. Možno si mysleli, že plače. Možno si mysleli, že na takúto prácu nemá dosť svalov a guráže. Marnie to bolo fuk. Nech si myslia, čo chcú. Vystrela sa a vykročila z miesta činu do hustej tmy, kde mohla dovoliť rukám, aby sa začali triasť. Nebude vracať ani plakať, ale ruky sa jej roztrasú ako bláznivé, len čo im to dovolí. Hnev sa niekde musí vyventilovať, inak to nejde.

Zastala asi sto metrov západne od karavanu – púšťou tu viedol hlboký, široký kanál, tiahol sa južne od výpustu pod cestou. Kanál bol plný odpadkov, nazbieraných za celé roky: kovových častí motora, pokazených prístrojov, plastových vriec, ktoré roztrhali zvieratá. Všetko to ležalo v tieni pod úrovňou púšte, takže v tme bol kanál takmer neviditeľný. Veľa nechýbalo a Marnie by doň spadla, aj keď púšť osvecovalo miesto činu.

Sadla si na okraj kanála. V slabom svetle odpadky vyvolali predstavu levej jamy s porozhadzovanými kosťami. Leah Swainová skončila v levej jame, lebo sa na ihrisku ocitla počas nesprávnych desiatich minút. Lepšia odpoveď sa na to nikdy nenájde.

Marnie uprela pohľad na obzor, čakala na vozidlo z forenzného a pocítila prvé chvenie rúk.

2
Pred štyrmi hodinami, keď bola Leah Swainová ešte nažive, čakala, kým si Harold Shannon pôjde ľahnúť, a upierala oči na mobil, ktorý nechal položený na stolíku, kde by sa naň dalo tesne dočiahnuť kúskom drevenej lišty, čo vytrhla zo steny za klietkou, Sam Dryden hľadel na oceán.

Bol tri kilometre vo vnútrozemí, v kopcoch nad El Sederom

v Kalifornii. Videl svetlá pobrežnej cesty a prístavu; za nimi sa oceán rozprestieral ako čierna ničota. Bližšie k nemu ležalo mesto, usporiadané a tiché ešte aj v piatok, zopár minút po polnoci.

Dryden stál na balkóne domu, ktorý zboku lemovali storočné stromy. Vo vzduchu sa vznášala prenikavá vôňa borovic a cédra, vetvy boli vlhké od prehánky, čo sa prehnala asi pred hodinou. Už vyšli hviezdy, na čiernej oblohe ostré ako dierky po špendlíkoch.

Nebýval tu; jeho dom bolo odtiaľto vidieť, stál až dolu pri pláži. Túto stavbu kúpil, aby ju mohol zrenovovať a predať – za posledné dva roky to bol už jeho tretí projekt a každý o trochu väčší, keďže mu to išlo čoraz lepšie. Takáto robota sa veľmi líšila od zručností, ktoré nadobudol vo svojich predchádzajúcich zamestnaniach. Tie zručnosti však už nikdy nemienil použiť.

Zdvihol sa vietor, zo stromov striasol kvapky. Dryden chvíľu počúval, potom sa zvrtol a vrátil sa dovnútra.

Z obývačky zostali len steny. Keď dom kúpil, boli tu pôvodné elektrické rozvody z tridsiatych rokov dvadsiateho storočia: tlačidlové vypínače, hliníkové drôty izolované textilom, v celom dome ani jedno uzemnenie. Zázrak, že dom nezhorel už pred päťdesiatimi rokmi. Dryden všetko povytŕhával a prerobil, aby to zodpovedalo predpisom. Rovnako postupoval s vodoinštaláciou.

Keď už s tým začal, zmenil aj vnútorné usporiadanie. Kuchyňu prepojil s obývačkou. Zväčšil dvere a okná. Interiér bol hneď svetlejší a vzdušnejší.

Dnes večer kládol izoláciu zo sklenej vaty. Pracoval v dýchacej maske a ochranných okuliarech, ale keď skončil, vatu mal vo vlasoch aj na pokožke. Pred polhodinou sa osprchoval – aj z kúpeľne zostali len steny, ale už stihol umiestniť novú vaňu, hoci namiesto závesu okolo nej zatiaľ visela modrá nepremokavá plachta – a teraz čistý chodil po dome a obzeral si výsledok celodennej roboty. Ráno sa po dome jeho kroky rozliehali, teraz ich tlmila a pohlcovala izolácia. Rozdiel. Pokrok.

Občas mu zišlo na um, prečo sa takejto práci nevenuje viac ľudí. Isteže, býva to aj otrava – človek niekedy obje omietku, zistí, že trámy sú zhnité, a hneď mu neplánovane pribudnú ďalšie dni driny –, ale aj tak má takáto práca samé výhody. Výsledok je hmatateľný. Po človeku niečo zostane. A keď sa zašpiní, nie je problém očistiť sa. Piliny, izolačný materiál, sadrokartón – to všetko sa dá jednoducho zmyť. Nie každá pracovná špina sa zmyva takto ľahko.

Vošiel do spálne. Tento týždeň mu doniesli časť materiálu na dokončenie šatníka: police a veľké zarámované nástenné zrkadlo. Všetko bolo opreté v rohu. Od dverí zazrel svoj odraz. Bol vo forme ešte predtým, ako sa začal venovať renováciám, ale fyzická práca mu aj tak prospela. Bol so sebou spokojný. Na tridsaťosem rokov nevyzeral zle.

Vypol svetlo v spálni a vrátil sa na balkón. Znovu sa zahľadel na mesto a na oceán. Ďaleko nad vodou zazrel blikajúce svetlá lietadla, zrejme sa blížilo k letisku LAX, od El Sedera vzdialenému asi hodinu po pobreží. Ešte stále ho pozoroval, keď mu vo vrecku zazvonil mobil. Vytiahol ho a pozrel na displej. Číslo mu nič nehovorilo. Dryden prijal hovor a namiesto vtipných hlášok sa ozval obyčajným „haló“.

Začul ženský hlas. „Si doma?“

Dryden ten hlas ihneď spoznal – patrila kamarátke Claire Dunhamovej.

Hneď si v jej tóne niečo všimol. Náhlivosť a adrenalín.

„Som neďaleko,“ povedal Dryden. „Prečo?“

„Si v El Sedere?“

„Áno. Prečo?“

Druhý raz sa zdalo, že Claire prepočula otázku. Vyhĺkla: „Ako rýchlo sa vieš dostať do Barstowu? Za dve hodiny?“

Dryden sa zamyslel. Rýchlo si predstavil najpriamejšiu trasu a takto v noci nulovú premávku.

„Približne,“ odvetil.

„Potrebujem sa tam s tebou stretnúť. Musíš hneď vyraziť.“

Stretneme sa južne od Barstowu. Je tam dedina Arrowhead, len taká odbočka s benzínkou. Zaparkuj tam a čakaj.”

Dryden počas telefonátu začul tichý zvuk: hukot ťažkých pneumatík na asfalte. V priebehu pár sekúnd zosilnel a potom stíchol. Mal dojem, že Claire sedí v aute kdesi na diaľnici a predbieha ťahač. Ak ide z domu v Bay Area a chce byť v Barstowe o druhej ráno, už je určite v polovici cesty.

„Dofrasa, o čo ide?” zaujímal sa Dryden.

Keď Claire odpovedala, Dryden si uvedomil, že v hlase jej znie viac než len stres. Bol to strach – hlboký a skutočný.

„Poviem ti to, keď sa stretneme,” uzavrela Claire. „Neber si mobil. Vďaka, Sam.”

Hovor sa skončil. Dryden ešte chvíľu stál a prehrával si ho v hlave. Pokyn, aby si nebral mobil, neveštil nič dobré. V mobilnom telefóne je zabudované GPS a ustavične sieti odosiela svoju aktuálnu polohu. Nech už Claire Dunhamovej išlo v okolí Barstowu o čokoľvek, nechcela, aby ich prítomnosť niekto oficiálne zaznamenal.

Claire nebola typ, čo bezdôvodne vyhľadáva problémy. Práve naopak, patrila medzi hŕstku ľudí na svete, ktorým Dryden úplne dôveroval.

Musíš hneď vyraziť.

Dryden vošiel dnu, zatiahol za sebou balkónové dvere a o dvadsať sekúnd sedel za volantom Fordu Explorer.

3

Arrowhead vyzeral presne tak, ako ho Claire opísala. Odbočka, stará rozpadávajúca sa cesta, čo sa tiahla zo západu na východ, najskôr vyklzla z púšte a potom sa do nej oblúkom zase vrátila. Vpredu aj vzadu videl len čiernu tmu. Na severovýchode, kadiaľ viedla diaľnica, sa o pätnásť kilometrov ďalej črtali svetlá Barstowu.

Neďaleko odbočky stáli ošumelá reštaurácia a čerpacia stanica Sunoco. Otvorená bola iba benzínka a na kriaky, čo ju obklopovali, vrhala mliečnobiele svetlo.

Keď Dryden schádzal z diaľnice, do druhej po polnoci chýbali len dve minúty. Zašiel na tmavé parkovisko pri reštaurácii a zastal. Okrem zamestnanca benzínky za oknom nevidel ani živú dušu.

Dryden pozoroval cestu aj diaľnicu. Čakal.

Claire Dunhamová.

Do čoho sa mohla zaplietť?

Zoznámili sa pred desiatimi rokmi, keď ešte žil spôsobom, na aký sa v podstate pokúšal zabudnúť. Claire bola technička, odborníčka na elektronické zariadenia, ktoré Dryden a jeho ľudia používali vo všetkých kútoch sveta, a neraz sa spolu s nimi ocitla v situácii, keď šlo o krk.

Jej známí, najmä muži, sa v nej väčšinou nevyznali. Predpokladali, že je chladná a ľahostajná. Dryden si to spočiatku tiež myslel, ale neskôr pochopil, že sa mýli. V skutočnosti sa ľudia v Claire Dunhamovej nevyznali a ona sa nevyznala v nich. Prišla na to už dávno, pravdepodobne ešte v detstve, a v istom momente sa vzdala pokusov prekonať ten nedostatok. Na jej mieste by sa takto zachoval asi každý. Ale chladná nebola. Raz sa v dôstojníckej ubytovni na letisku v Bagrame objavil túlavý pes a Claire si ho obľúbila. Zviera bolo neforemné, malo zlepenú sršť a vyčnievali mu rebrá. Dryden čakal, že uhynie, hoci Claire sa usilovala, ako sa dalo. Nielenže psa krmila, ale podarilo sa jej zohnať aj lieky na tri či štyri choroby, ktorými ten tvor trpel. A Dryden sa opäť pomýlil. Pes žil ešte osem rokov, väčšinou sa len slnil pri bazéne v Clairinom dome v San José.

Na západe, asi vyše kilometra od dopravného uzla, vykukli spoza vyvýšeniny reflektory a rýchlo sa blížili.

Dryden vypol motor a vystúpil. Už počul syčanie pneumatík a hukot silného motora vo vysokej rýchlosti. O chvíľu auto vkĺzlo do svetelnej žiary okolo benzínky a Dryden spoznal siluetu Land

Roveru Claire Dunhamovej. Auto prudko zabrzdilo a zastalo na neďalekej ceste. Claire sa naklonila, otvorila dvere na strane spolujazdca a rýchlo kývala na Drydena, aby nastúpil.

Ledva sa ocitol na sedadle, Claire znovu vytúrovala motor. O niekoľko sekúnd boli za nadjazdom a smerovali rovno do tmy púšte východne od medzištátnej diaľnice I-15. Do pustatiny. Claire hnala auto stopäťdesiatkou.

Nevyzerala dobre. Vo svetle prístrojovej dosky sa jej tvár leskla od potu, hoci klimatizácia fičala na plné obrátky. Oči, veľké a zelené, ktoré väčšinou nevyjadrovali nič, iba úplný pokoj, stále zabiehali k digitálnym hodinám na konzole, ktoré teraz ukazovali čas 02.01.

„Čo sa deje?“ spýtal sa Dryden.

Claire si prešla rukou po čele, utrela si ju o košeľu a znovu zovrela volant.

„Teraz by som ti to aj tak nemohla vysvetliť. Onedlho sa to dozvieš.“ Oči jej znovu zaleteli k hodinám. „Doriti.“

„Ani to neskúsiš?“

Claire namiesto odpovede siahla na zadné sedadlo, napla svaľy a na kolená si prudko položila čierny vak. Už bol otvorený. Strčila ruku dnu, vylovila deväťmilimetrovú Berettu a podala ju Drydenovi.

„Má plný zásobník, jeden náboj je v komore,“ upozornila.

Dryden si pištoľ vzal, skontroloval, či je zaistená, a oprel si ju o stehno. Obzrel sa a videl, že Claire má rovnakú Berettu, ale už v puzdre pod pazuchou.

Znovu za jazdy siahla do čierneho vaku a vytiahla niečo väčšie ako pištoľ. Bol to čierny predmet veľkosti desiatového boxu, ale s poskladanou miniatúrnou trojnožkou. Dryden vecičku okamžite spoznal, často ju spolu s Claire používali – ešte za starých čias. Bol to laserový mikrofón. Jeho lúč dokázal zmerať zvukové vibrácie skla, stačilo ho zvonku zamieriť na okno a človek počul všetko, čo zaznievalo v budove.

Neprekvapilo ho, že Claire takúto hračku má. Po tom, čo oba-

ja odišli z armády, sa pred ôsmimi rokmi rozhodla pracovať na vlastnú päsť v súkromnom bezpečnostnom biznise. Dnes boli jej služby vyhľadávané, pracovala pre technologické firmy zo Silicon Valley, mala na starosti zabezpečenie firemných priestorov a dokonca aj súkromných domov manažmentu. Dryden vedel, že si ju korporácie občas najmú aj na špehovanie zamestnancov, ktorým prestali dôverovať, a tá nedôvera sa často ukázala oprávnená.

Claire teraz jednou rukou rozložila trojnožku a mašinka bola pripravená. Presne v tej chvíli sa asfalt pod kolesami zmenil na štrk a Land Rover, idúci takmer stošesťdesiatkou, zahrkotal a prudko poskočil. Výmole sa striedali s hladším terénom a celé vozidlo sa otriasalo ako práčka, do ktorej vložili tehlu.

„Doriti,“ zasyčala Claire.

Prešli za miernu vyvýšeninu a Dryden vpredu zbadal svetlo – jediný bod. Holá žiarovka, tipoval, visí na niečej verande asi kilometer a pol pred nimi.

„Tam,“ povedala Claire. Upierala oči na vzdialené svetielko. Stiahla nohu z plynového pedála a spomalila na stovku, potom na sedemdesiatku. Motor prestal zavýjať, už len tlmene vrčal. Dryden pochopil: Claire nechce hlasno oznamovať, že sú tu.

Znovu spustila ruku z volantu a otvorila priehradku na boku laserového mikrofónu. Bolo v nej zo šesť bezdrôtových slúchadiel, jedno dala Drydenovi, jedno si vzala sama a zavesila si ho na ucho. Dryden urobil to isté.

Svetlo na verande bolo teraz vzdialené už len okolo sedemsto metrov. Dryden rozoznával aj tvar budovy, kde žiarilo. Bola nízka a hranatá. Príves alebo karavan. Pred ním parkovalo malé červené auto.

Claire trpezlivo viedla Land Rover sedemdesiatkou. Tristo metrov pred svetlom vypla predné reflektory. Z menšej diaľky by už zvnútra karavanu zbadali svetlá, aj keby mali na oknách závesy.

Púšť sa po vypnutí reflektorov zmenila na čierny atrament. Nedovideli dokonca ani na cestu. Claire ticho zahromžila, stiah-

la nohu z plynového pedála a zastala. Nestrácala čas s vypínaním motora, zaradila neutrál a o pol sekundy bola vonku a kládla na kapotu laserový mikrofón. Dryden vystúpil svojimi dverami. Červená laserová bodka sa už chvela na priestranstve pred karavanom, ako sa ju Claire pokúšala namieriť.

Nahla sa, zahľadela sa na karavan tesne ponad prístroj a zamerala lúčom okno pri severnom okraji. Upravila polohu trojnožky, pustila prístroj, potom vytasila pištoľ a takmer behom vyrážala ku karavanu. Dryden ju nasledoval. Ich kroky boli prakticky nehlučné. Už dávno sa naučili pohybovať po púštnej pôde potichu a rýchlo.

Dryden začul v slúchadle zvuky z karavanu. Čudné zvuky. Akési tlmené ťukanie – pripomenulo mu zvuky, keď si mačka brúsi pazúriky na čalúnení. Nadvihne látku, pustí ju, znovu ju nadvihne a znovu pustí.

Zvuk stíchol.

Niekoľko sekúnd sa neozývalo vôbec nič.

Teraz už boli s Claire iba štvrtí kilometra od karavanu. Holá žiarovka na verande vydávala slabé žlté svetlo, bola to najviac šesťdesiatka. Vďaka nej bol terén medzi nimi a dvorom pred karavanom ponorený do úplnej tmy.

Dryden zrazu zo slúchadla začul zvuk, ktorý sa nedal s ničím pomýliť: digitálne pípnutie čerstvo zapnutého iPhoneu. Claire po jeho ľavej ruke zareagovala a pridala na tempe.

V slúchadle zazneli tri tóny, tesne za sebou, prvý vysoký, druhé dva nižšie a úplne rovnaké.

Niektu dnu práve vytukal číslo 911. Číslo núdzovej linky.

Ešte dvesto metrov.

Slabo rozoznávali zvonenie na linke. Po prvom sa ozval mechanický hlas. Dryden slovám neporozumel, ale vedel si ich predstaviť.

Potom sa ozval iný hlas, takmer šepkal, no bol oveľa zrozumiteľnejší. Hlas dieťaťa, dievčaťa, v karavane. „Viete si zistiť, odkiaľ volám?“

Dispečerka na núdzovej linke čosi povedala, ale dievča jej skočilo do reči.

„Volám z mobilu. Viete zistiť, kde som?“

Dispečerka spustila rýchly prúd slov. Povedala „v ohrození“?

Dievča tentoraz neodpovedalo.

Dispečerka opäť prehovorila, ale z karavanu ani tentoraz nedostala odpoveď. Sekundy plynuli.

Dievča vzápätí zašepkalo: „Volám sa Leah Swainová. Som tu s ďalšími tromi...“

Zmĺklo, prudko vydýchlo; v tom výdychu bol strach.

Drydenovi sa zazdalo, že počul ešte slabiku z odpovede dispečerky, a potom dievča začalo kričať, vysokým, vydeseným hlasom.

„*My sme nikomu nevolali! My sme nikomu nevolali! Prisahám, nič sa nestalo! Nikomu sme nevolali!*“

Chvíľu to znelo, akoby dievča zároveň kričalo aj rozprávalo iným hlasom. Potom si Dryden uvedomil, čo vlastne počuje: V karavane bolo ešte jedno dievča. Možno niekoľko iných dievčat.

Práve keď mu to došlo, na dievčatá sa osopil dospelý muž. „Čo ste to urobili? Doboha, čo ste to urobili?“

Claire v tme vedľa Drydena zakľiala a rozbehla sa plnou rýchlosťou. Dryden s ňou držal tempo. Hoci mu o ľuďoch v karavane nič nepovedala, kľúčové body situácie boli rovnako zreteľné ako hroty na ostnatom drôte.

Mužov krik sa už takmer nedal odlíšiť od kriku dievčat, ale niekoľkokrát sa jasne ozvalo *zabijem vás*. Neznámy škriekal skôr ako zviera než človek. To bola posledná myšlienka, ktorá Drydenovi preletela myslou, prv než mu nohy vyleteli do vzduchu.

Ešte pred chvíľou chodidlami pravidelne dopadal na púštnu pôdu a odrazu jedným stúpil do prázdna. Vrhol sa vpred a natiahol ruky. Vnímal, že rovnako sa po jeho ľavici vodí Claire. Celú hrozivú polovicu sekundy si predstavoval, že pod sebou nič nemá, len tridsaťmetroú priepasť, a potom narazil kolenom na

kovovú hranu a do nohy mu vystrelila bolesť. Dlaňami dopadol medzi vrecia s odpadkom a rozhádzané kusy plastu – polámané kryty strojov a bohviečoho ešte. Počul, ako Claire pristála v podobných troskách o pol druhu metra ďalej, no okamžite sa zdvihla a pokúsila sa vydiapať z priekopy, v ktorej sa ocitli – z kanála plného odpadkov.

Dryden pohýbal nohou a zistil, že nie je zranený. Škaredo si narazil koleno, ale nič si nezlomil.

Krik muža v karavane medzitým pokračoval: „... *kurvy, zabijem vás, rozumiete?*“

Dryden stále zvieral Berettu, čo mu dala Claire. Vzoprel sa na voľnej ruke a rozbehol sa k druhej strane kanála...

A vtedy ho zastavila ľavá noha.

Látka džínsov na lýtku sa mu o niečo zachytila. O ostrý kovový roh, ktorý pretrhol tkaninu a držal ho ako rybársky hák.

Claire vedľa neho sa tiež pokúšala vyslobodiť. Dryden počul zvuk, ako keby sa pod ňou napínali a skrúcali hrdzavé posteľné perá. Celá posteľ sa v tom chaose posúvala, ako ju Claire ťahala za sebou.

Hlas muža v karavane medzitým nadobudol melódiu a rytmus šialeného pospevovania. „*Zabijem vás... zabijem...*“ opakoval, akoby to hovoril už iba sám sebe. Potom sa v slúchadle ozvali údery na drevo, akoby postupne otváral dvierka na skrinkách. Zúrivo odsúval plechovky a škatule, ako posadnutý niečo hľadal.

Dryden z celej sily šklbol zachytenou nohou, chcel roztrhnúť látku. Bolo to márne, odpadky pod ním sa prepadávali a šmýkali, nemal sa o čo oprieť.

„*Zabijem vás... zabijem... TU JE TO!*“

Búchanie dvierkami stíchlo a hlas tiež. Už bolo počuť len krik dievčat.

Dryden si vrazil pištoľ za pás nohavic a hmatkal v tme po čomkoľvek, čoho by sa dalo pevne zachytiť. Laktom zľahka narazil do kovového povrchu, pri náraze sa ozval tupý, zunivý zvuk. Práčka

alebo sušička, pomyslel si, zaborená do hliny brehu kanála. Obo-
ma rukami zovrel okraj starého spotrebiča, akoby to bola skalná
rímsa na útese, po ktorom chcel vyliezť. Celým telom sa vytiahol
dohora a pocítil, ako látka na džínsoch povoľuje a trhá sa. Rých-
lo švihol oboma nohami dohora, pritiahol si ich k hrudi, oprel sa
chodidlami tam, kde mal pred chvíľou dlane, a z čupiacej pozície
vyštartoval ako bežec na trati. O pol sekundy bol znovu na zemi,
pristál na štyroch, zdvihol sa a šprintoval tak rýchlo, ako jeho te-
lo vládalo.

Ku karavanu to bolo stopäťdesiat metrov.

Sedemdesiatpäť.

Päťdesiat.

*„Viete, čo vám za to urobím?“ vrieskal muž vnútri. „Toto vám za
to urobím!“*

Dryden vytasil Berettu a posledných päťdesiat metrov prebe-
hol, hnaný adrenalinom, takým tempom, že to bolo skôr ako let.

Pred dverami karavanu bola nízka drevená veranda, dva scho-
dy a potom plošina. Dvere sa otvárali smerom von, ale boli zhr-
dzavené a takmer vypadli z pántov. Dryden ani nespomalil, keď
vyskočil na verandu a vrazil do nich plecom, lacné veraje sa roz-
triasli, dvere spadli dnu a v tej chvíli bol vnútri aj on. Naraz vnímal
všetky detaily tej scény.

Veľkú oceľovú klietku, v nej štyri dievčatká, ktoré sa držali jed-
na druhej a kričali.

Na kosť vychudnutého muža s dlhými sivými vlasmi a dlhou si-
vou bradou, ktorý držal fľašu s tekutým podpaľovačom a prstami
driapal vrchnák. Pokúšal sa ju otvoriť.

Muž sa pri rachote, čo spôsobili vylomené dvere, zvrtol. Na
tvári mal niečo medzi zúrivosťou a prekvapením. Tak ako hlas
v slúchadle, aj mužova tvár na Drydena zapôsobila dojmom nie
celkom ľudskej bytosti. Skôr nejakého dravca, divokého tvora,
ktorý sa riadi len pudmi.

Mužov pohľad sa odtrhol od Drydena a zaletel k špinavej ku-
chynskej linke, čo oddeľovala obývačku od kuchyne. V neporiad-

ku, len meter a pol od jeho ruky, tam ležal štyridsaťcentimetrový lovecký nôž.

Chlapík znovu pozrel na Drydena a oči sa mu prižmúrili, ako rýchlo odhadoval situáciu. Dryden nepočkal, kedy odhad dokončí. Namieril naňho a vpálil mu dve guľky do čela. Muž sa kŕčovito mykol a padol dozadu na stenu, až sa zosypal na dlážku.

Fľaša tekutého podpaľovača pristála vedľa neho.

Zatvorená.

V miestnosti zavládlo takmer úplné ticho. Dievčatá prestali kričať. Už len civeli, oči vytreštené, a trhane dýchali.

Vonku sa ozval dupot. Claire vyskočila na verandu, vbehla dnu a zastala tesne za Drydenom. Dievčatká pozerali raz na ňu, raz naňho.

Všetky štyri boli ešte deti, mali niečo medzi ôsmimi a dvanásťtimi rokmi. Oblečené boli v jednoduchých tričkách a teplákoch. Mali dlhé, dôkladne rozčesané vlasy, ostrihané nechty a čistú pokožku.

Opatrované domáce zvieratká, pomyslel si Dryden a takmer vyprázdnil mŕtvemu do tváre aj zvyšok zásobníka.

Na dlážke v kletke uvidel iPhone a dlhú lištu, čo trčala spomedzi mreží. Na konci lišty vyčnieval jediný kliniec – na tom konci, ktorý bol mimo kletky. Dryden sa zamyslel nad klincom a telefónom a spomenul si, čo pred telefonátom na núdzovú linku počul: drapkanie, ako keď sa kliniec zachytáva o dlážku. To si dievčatá pritiahli mobil z miesta, kde sa nachádzal predtým. Len čo ho mali v ruke, zatelefonovali.

„Musíme zmiznúť,“ upozornila Claire.

Dryden sa k nej obrátil. Všimol si, že jej nepokoj zmizol – takmer. Dryden si predstavil posledné minúty jazdy, keď stále sledovala hodinky, očividne si uvedomovala, že čas sa kráti.

„Dopekla, ako si to mohla tušiť?“ vyštekol.

„Neskôr,“ mykla plecami Claire. „Je najvyšší čas vypadnúť.“

Dryden sa ani nepohol. Pozeral raz na ňu, raz na dievčatká, potom zase na mobil na dlážke. Márne si to v hlave dával dokopy.